

Roihuvuoren seurakunnan lehti

Kiikari

2011

Syyskuu

Uusi lehti

kertoo alueen
ihmisistä ja uskon
salaisuudesta

Kiikarissa

Investoinnit kunnossa?

ERÄÄSSÄ VERTAUKSESSAAN Jeesus kertoo ulkomaille matkustavasta vauraasta isännästä. Hän jakaa vastuun omaisuutensa hoitamisesta kolmen palvelijansa kesken. Kaksi suuremman vastuun saanutta palvelijaa onnistuvat pian kaksinkertaistamaan haltuunsa uskotut varat. Kolmas kaivaa hätäpäissään osuutensa maahan. Hän saa myöhemmin torut kelvottomasta, pelon motivoimasta menettelystään.

Vertaus kuvaa ihmisen lahjaksi saamaa elämää ja kaikkea siihen liittyvää. Siinä on kysymys henkisen ja hengellisen pääoman investoimisesta ja kasvattamisesta.

Jeesus antoi elämällään mallin hyvästä omaisuuden hoitamisesta. Hän investoi ihmisiin, sanoin ja teoin. Hän antoi seuraajilleen esimerkin palvelevasta johtamisesta ja ihmisten arvostavasta kohtaamisesta. Malli omaksuttiin ja varhaisen kirkon kasvun kannalta keskeiseksi menestystekijäksi muodostui välittämisen kulttuuri seurakuntayhteisöissä.

Kristityn elämään liittyy kaksi akselia. Toinen niistä osoittaa ylös ja kuvaa uskoa Jumalaan ja Vapahtajaan. Vaakasuntainen akseli kuvaa kristityn sudetta toisiin ihmisiin. Kirkon työtä vaaka-akselilla arvostetaan ja usein tarkoitetaan sitä, kun puhutaan myönteisesti kristillisestä kulttuuriperinnöstä. Kirkon puheeseen Jumalasta, Jeesuksesta ja uskosta ei aina suhtauduta yhtä positiivisesti.

Kristityille usko Jumalaan on kuitenkin luovuttamaton elämän ja työn, voiman ja motivaation lähde. Juuri julkaistusta suomalaisten uskonnollisuutta koskevasta tutkimuksesta käy ilmi, että Jumalaan uskovat ja uskonnollisiin tilaisuuksiin osallistuvat antavat myös selvästi enemmän rahaa hyväntekeväisyyteen kuin vähemmän uskonnolliset. Jumalanpalveluksiin osallistumisella on vahva yhteys antamiseen ja sitä kautta toisista välittämiseen. Osallistujat ovat tutkimuksen mukaan yllättäen myös keskimääräistä onnellisempia.

Yksityisen kristityn ja koko kirkon peruskutsumus on rohkaista sanoin ja esimerkin avulla uskoon ja hyvään lähimmäisyyteen. Minkä nuorena oppii, sen vanhana taitaa.

Syksy merkitsee meille monille kiireen lisääntymistä. Kannattaa välillä hidastaa vauhtia, istua alas ja miettiä oman elämän motiiveja ja suuntaa. Tämä pohdiskelu saa oivaa tukea rukouksesta seurakuntayhteydestä ja hyvästä keskustelukumppanista.

Jeesus: ”Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo.” Joh 8: 12

Timo Pekka Kaskinen
päätoimittaja
kirkkoherra

Varpu Välimaa aloittaa luentosarjan Roihuvuoren kirkolla:

Muutos on mahdollisuus

Roihuvuoren aluetoimikunnan jäsen Varpu Välimaa tuntee muutokseen liittyvät pelot ja epävarmuuden. Suurten yritysten henkilöstöpäällikkönä hän on rekrytoinut väkeä haastaviin tehtäviin ja valmentanut työuran vaihtajia. Välillä myös irtisanomiset ovat kuuluneet toimenkuvaan.

Roihuvuoren seutu on Lappeenrannassa syntyneelle Varpu Välimaalta tuttua aluetta. Hän on asunut sekä Laajasalossa että Marjaniemessä. Nykyinen koti sijaitsee lyhyen matkan päässä Roihuvuoren kirkolta.

Varpu Välimaalta on monipuolinen koulutus. Hän on kasvatustieteilijä, terveydenhoitaja, muutagentti ja coach eli valmentaja. Yli 20 vuoden ajan hän on toiminut henkilöstöpäällikkönä erilaisissa suomalaisissa ja kansainvälisissä yrityksissä. Parhaillaan hän työskentelee perustamassaan henkilöstöalan yrityksessä.

– Jokainen ihminen joutuu elämänsä aikana kohtaamaan muutoksia, Varpu Välimaa pohtii.

– Muutokset liittyvät esimerkiksi ihmisen elämänkaareen, terveydentilaan, perheasioihin ja työhön. Myös suuret koko maailmaa koskevat muutokset kuten ilmastomuutos ja globalisaatio askarruttavat erityisesti nuorempia ikäluokkia.

– Viimeiset 15 vuotta olen seurannut muutosprosesseja hyvin läheltä. Muutoksissa on tiettyä samankaltaisuutta, koskipa muutos mitä elämänaluetta hyvänsä.

Tieto on parempaa kuin epävarmuus

– Normaali tapa reagoida edessä olevaan muutokseen on pelko. Siksi ihmisen on saatava mahdollisimman tarkkaa ja oikeaa tietoa. Ikäviäkään asioita ei pidä peitellä tai salailla.

– On myös tärkeää, että ihminen ei ole passiivinen uhri tai ajopuu, vaan että hän saa myös itse vaikuttaa muutoksen kohtaamiseen myönteisellä tavalla. Näin ihmisessä vapautuu voimavaroja, ja hän voi nähdä tulevaisuuden uudessa valossa.

Varpu Välimaa on huomannut, että muutoksen polttopisteessä joutuneelle ihmiselle on apua muutoksen dynamiikan tuntemisesta.

– On normaalia, että esimerkiksi irtisanotuksi joutunut ihminen kokee aluksi putoavansa hallitsemattomasti tyhjyyteen. Tällaisessa tilanteessa peruskysymys on: Miten minulle käy? Tuolloin ihmiselle on annettava aikaa tehdä su-

Kuvaja

Kuvateksti

rutyötä. Asioita ei pidä vain ohittaa tai selittää pois

Vaikeina aikoina myös ystävien ja lähipiirin merkitys korostuu. Kokemusten jakaminen auttaa työstämään muutosta.

– Avoin vuorovaikutus on tärkeää. Jokainen ihminen tarvitsee sitä, että hän tulee kuulluksi ja nähdyksi.

Luentosarja Roihuvuoren kirkolla alkaa

Varpu on toiminut Roihuvuoren aluetoimikunnassa vajaan vuoden. Kirkossa hän on käynyt pitkään.

– Kirkosta on tullut minulle vuosien saatossa rakas ja tärkeä paikka ja haluan tulla messuun aina kun vain mahdollista, hän toteaa.

Varpu Välimaalta on elämäs-

sään selvä missio:

– Haluan jakaa eteenpäin sitä osaamista ja kokemusta mitä minulla on.

Syksyllä hän ryhtyy sanoista tekoihin Roihuvuoren kirkolla. Keskiyökohtaisiin, loka- ja marraskuussa hän pitää neljän illan luentosarjan aiheesta Muutos on mahdollisuus.

05.10. klo 18.30–20.00 Muutos elämässäni – miten minulle käy? 12.10. Miten pystyn kohtaamaan muutoksen?

02.11. Työkaluja muutoksen käsittelyyn

09.11. Irti vanhasta – uutta kohti Illat ovat avoimia kaikille, jotka haluavat työstää muutoksia omassa elämässään.

Anna-Mari Kaskinen

Kiikari
2011

Roihuvuoren
seurakunnan lehti

Toimitus
Tulisuoentie 2
00820 Helsinki
p. 09 2340 5700
fax. 09 2340 5701

Päätoimittaja
Timo Pekka Kaskinen
p. 09 2340 5700

Toimitussihteeri Johanna Luumi
johanna.luumi@evl.fi

Toimituskunta:
Anna-Mari Kaskinen,
Marko Anttila (nuoret ja kuvatoimitus),
Arja Vaulas (Laajasalon aluetyö),
Marko Mattila (Roihuvuoren aluetyö)
Päivi Meriläinen (lapset)

Ilmoitusmarkkinointi
Jaana Mehtälä
020 754 2309
040 509 4962
jaana.mehtala@kotimaa.fi

Kustantaja:

KOTIMAA-YHTIÖT

KIRKKO HELSINGISSÄ
ROIHUVUOREN SEURAKUNTA

Paino: Suomen Lehtiyhtymä 2011

Jakelu: Itella posti oy

Seuraava Kiikari ilmestyy 24.11.

Uskontojen kirjo -otsikko puuttuu

Pääkaupunkiseudulla vallitsee uskontojen kirjo. Lapset törmäävät toisiin uskontoihin jo päiväkodissa. Laajasalon kirkolla alkaa syksyllä luentosarja, jossa käsitellään toisten uskontojen kohtaamista kristityn näkökulmasta.

Lapset ja nuoret oppivat jo varhain elämään rinnakkain eri uskontoja tunnustavien kanssa.

– Tärkeää on oppia ymmärtämään muita uskontoja ja kunnioittamaan niiden edustajia.

Tähän on monta syytä, ei vähimpänä uskontorauhan säilyttäminen, toteaa kirkkohallituksen uskontokasvatussihteeri **Pekka Hiltunen**, yksi alkavan sarjan luennoitsijoista.

Ymmärtäminen ei välttämättä synny luonnostaan.

– On olemassa paljon hyvää materiaalia ja oppaita toisten uskontojen edustajien kohtaamiseen. Esimerkiksi Turun ja Kaarinan seurakuntayhtymällä on käytössä erityinen materiaali päiväkotien uskontokasvatusta varten. Sen nimi on Juhlitaan yhdessä, Hiltunen kertoo.

– Uskontoja käsittelevät oppaat pitäisikin tehdä yhteistyössä eri uskontokuntien edustajien kanssa.

Shoppailua uskontomaailmassa

Pekka Hiltunen on asunut pitkään Thaimaassa. Hän toimi siellä 10 vuoden ajan Suomen Lähetysseuran lähettinä. Työkaudellaan hän tutustui muun muassa buddhalaiseen meditaatioon, joka on saanut paljon jalansijaa myös Suomessa. Ihmiset eivät aina tiedosta esimerkiksi joogan hengellisiä juuria.

– Taloyhtiössämme on jumppasali, jossa pidetään kolmea erilaista joogaa. Yhteen joogaan kuuluu OM-tavun toistaminen. Kysyin tavua käyttävältä naiselta, mitä sana merkitsee. Hän vastasi: Ei mitään. On kuitenkin hyvä tiedostaa, että tuon tavun käytöllä on olemassa uskonnollinen merkitys, Pekka Hiltunen muistuttaa.

Ruumiillinen hyvinvointi kiinnostaa ihmisiä. Se on Pekka Hiltusen mielestä vain hyvä asia.

Tutkimusten mukaan 17 pro-

senttia suomalaisista harrastaa jostain meditatiivista liikuntaa. Se voi Hiltusen mukaan olla pitkään fyysistä, mutta jossain vaiheessa se muuttuu uskonnoksi.

– Uskonnollisuus ei ole kadonnut. Uskonnot elävät yhä keskellemme. Nykyisin kuitenkin yksilöllisyys korostuu yhteisöllisyyden kustannuksella. Nykyajan ihmiset shoppailevat mielellään uskomusmaailmassa. He keräilevät aineksia eri uskonnoista ja soveltavat niitä omiin tarpeisiinsa.

Nykyihmisen kysymys on: Mitä minä tästä saan? Mitä minä tästä hyödyn?

– Eräs tuttu toimittaja innostui astrologiasta ja kysyin häneltä, mistä kiinnostus johtuu. Henkilö vastasi, että oli kauppatorilla törmännyt ennustajaan, joka oli tieninyt ja ymmärtänyt paljon hänen elämäntilanteestaan. Kun kysyin häneltä, tietääkö hän, kuka on luonut tähdet hän vastasi: Ei kiinnosta.

– Uusi uskonnollisuus yhdistääkin elementtejä eri uskonnoista. Se on pakoa instituutionaalisesta koh- ti yksilöllistä.

Kaikki uskonnot eivät johda samaan päämäärään

Myös luterilaisessa kirkossamme on kaipausta hiljaisuuteen ja meditatiivisuuteen. Tästä esimerkkinä ovat muun muassa Hiljaisuuden liike ja kontemplatiivinen rukous.

Piispa **Irja Askolan** avaus siitä, että muslimit voisivat jossain tapauksessa käyttää kristillisten seurakuntien tiloja, herätti paljon keskustelua.

– Vihitty tila on sakraali. Muslimit eivät missään tilanteessa antaisi moskeijoita toisten käyttöön. Sil- ti voidaan olla vieraanvaraisia toisia kohtaan, Pekka Hiltunen korostaa.

– Pitää arvostaa toisten arvoja. Kustakin uskonnosta voidaan löy-

Kirkkohallituksen uskontosihteeri Pekka Y. Hiltunen

Kuvaja

tää motivaatio toisen uskonnon hyväksymiseen.

Pekka Hiltusen mukaan muslimi sen enempiä kuin buddhalainenkaan ei ymmärrä uskonnotto- muutta. Hän arvelee että kun muslimi katsoo keskustan levotonta menoa perjantai-iltaisin, tämä ajattelee että tämä on sitä ”kristityn- meininkä”.

Monet sanovat, että kaikki uskonnot johtavat samaan päämää-

Kristittyinä uskontojen ja katsomusten kilpakentällä

luento- ja keskustelutarja

Laajasalon kirkossa torstaisin klo 18–20. Vierailijoina kirkkohallituksen uskontosihteeri **Pekka Y. Hiltunen**, Suomen Lähetysseuran kasvatussihteeri **Kirsti Kosonen** ja pastori **Timo Keskitalo** Kansainvälisestä seurakunnasta. Mukana seurakunnan työntekijöitä. Illoissa musiikkia.

22.9. Luterilaisesta yhtenäiskulttuurista katsomusten kirjavuuteen kasvatussihteeri Kirsti Kosonen

6.10. Islam keskellemme pastori Timo Keskitalo, International Evangelical Church

20.10. Mystiikka ja meditaatio uskontokasvatussihteeri Pekka Y. Hiltunen

3.11. Vievätkö kaikki uskonnolliset polut samaan päämäärään? Esimerkkinä buddhalaisuus ja kristinusko uskontokasvatussihteeri Pekka Y. Hiltunen

17.11. Kristittyinä muuttuvassa maailmassa Esimerkkejä uusista toimintatavoista uskontokasvatussihteeri Pekka Y. Hiltunen kasvatussihteeri Kirsti Kosonen

rään. Mutta onko todella niin?

Pekka Hiltusen mielestä asia ei ole niin.

– Uskonnot antavat itse itselleen eri päämääriä. Yksi buddhalainen sanoi minulle että ei koskaan haluaisi mihinkään taivaaseen, koska hänestä iankaikkinen elämä olisi hirveää.

Uskontojen kirjavalla kentällä on erityisen tärkeää, kristitty tulee tietoiseksi siitä, mihin hän uskoo.

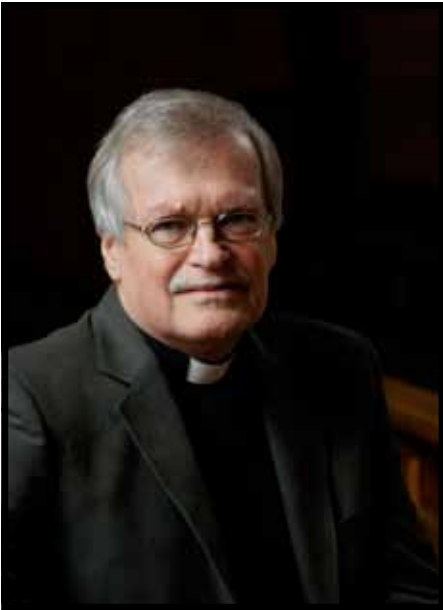
Oman uskon perusteisiin kannattaa tutustua huolella.

Mitä merkitsee Kristuksen seuraaminen tässä ajassa?

Vakaumuksellisena kristittyinä Pekka Hiltunen haluaa osoittaa rakkautta ja tehdä laupeudentekojä.

Johanna Luumi
Anna-Mari Kaskinen

Juha Paukkusen muistolle

Kuvaja

Roihuvuoren seurakuntalaisille tuttu rovasti Juha Paukkunen kutsuttiin yllättäen Taivaan kotiin rakkaassa kesäpaikassaan heinäkuussa. Isänpäivän aattona hänen tyttärensä järjestävät laulu- ja musiikki-illan isän muistolle.

Juha Paukkunen toimi aikanaan seurakunnassamme nuorisotyöntekijänä. Pääpiksi valmistuttuaan hän teki pitkän päivätyön Kallion seurakunnassa. Viime vuosina hän palveli jälleen Roihuvuoren seurakuntaa eläkeläispappina.

Haastattellessani Juhaa edelliseen Kiikariin sain kuvan miehestä, jolle keskeisintä kaikessa oli Jumalan sana. Tämän sanan

valossa ei ollut varaa korottaa ihmistä eikä erotella kristittyjä.

”Meillä on vain yksi evankeliumi”, painotti Juha. ”Pohja on aina sama.”

Jutellessani Juhan Pirkko-vaimon kanssa, myös hän kertoi miehestä, joka ei halunnut keskustella omasta persoonastaan vaan Jumalan suuruudesta. Pirkko otti esiin psalmin 103:15–18.

”Ihmisen elinaika on niin kuin ruohon; kuin kedon kukka hän kukoistaa, ja kun tuuli käy yli, ei häntä enää ole eikä hänen asuinsijansa häntä tunne. Mutta Herran armo pysyy ajasta aikaan, se on ikuinen niille, jotka pelkäävät ja rakastavat häntä. Polvesta polveen ulottuu hänen uskollisuutensa kaikkiin, jotka pysyvät hänen liitossaan, muistavat hänen käskynsä ja elävät niiden mukaan.”

Raamattu ja rukous toistuivat Juhan puheissa niinä eväinä, joilla sekä yksittäis-

tä ihmistä että kristillistä seurakuntaa rakennetaan: missä sana ja rukous ovat läsnä, siellä Jumala tekee työtään. Myöskään Juhan muistoksi järjestettävässä tilaisuudessa ei pidetä muistopuheita vaan Juhan lempimusiikin lomassa luetaan psalmeja, jotta ne saavat puhutella läsnäolijoita heidän elämäntilanteissaan. Uskon, että juuri näin Juha olisi itsekin halunnut.

Isänpäivän aattona 12.11.2011 Roihuvuoren kirkossa ilta musiikin ja psalmien ääressä. Juhan tyttäret Maiju ja Katri ystävineen esittävät laulu- ja viulumusiikkia isän muistolle. Mukana pastorit Arja Vaulas ja Kari Laaksonen sekä kirkkoherra Timo Pekka Kaskinen. Tilaisuuden päätteeksi kahvit seurakuntasalissa.

Kirjoittaja

Muksujen ja mummojen kohtaauspaikka

Olipa kerran kylä, jonka keskellä seiso i kirkko. Ai- van kirkon kupeessa olivat leikkipuisto, nuorisotalo ja vanhustenkeskus. Lapset, nuoret ja vanhukset meni- vät kukin omiin taloihinsa ja korkeintaan matkalla vä- hän kyräilivät toisiansa. Kunnes eräänä päivänä kek- sittiin, ettei sen niin tarvitse olla.

Kuvateksti

Kuvaaja

Jotensakin tällä tavoin sai alkunsa leikkipuisto Roihuvuoren Monen polven talo -hanke. Sen tavoitteena on rikkoa julkisten rakennusten ikä- leimoja, eli rohkaista ihmisiä vierai- lemaan toistenta taloissa.

Idea lähti leikkipuistossa työs- kentelevän, lasten ja nuorten erityis- ohjaajaksi opiskelleen **Christan** lop- putyöstä. Hän oli huomannut pien- ten lasten vanhempien surevan pit- kää etäisyyttä isovanhempiin. Sa- maan aikaan taas vanhustenkes- kuksessa kaipa ltiin jopa Uudessa- Seelannissa asti asuvia lapsenlapsia.

– Heräsi kysymys, että mik- si meillä on vanhukset tuolla, nuo- ret siellä ja lapset täällä. Eikö näitä kaikkia ryhmiä voisi saada samaan tilaan?

Kun nuorisotalo ja vanhusten- keskus innostuivat Monen polven talon ideasta ja hankkeelle saatiin rahoitus sosiaalivirastolta, päästiin tositoimiin.

Soppaa ja säpinää

Vuoden alusta vanhuksia kutsuttiin kahdesti viikossa leikkipuistoon, tiistaisin oli tarjolla soppaa ja tors- taisin yhteistä toimintaa. Erityises- ti soppatiistait lähtivät hyvin käyn- tiin; paikalla oli parhaimmillaan pa- risenkymmentä vanhusta ja lisäksi perheitä.

– Alkuun keitin kymmenen lit- raa keittoa, ja välillä määrä piti jo- pa tuplata.

Soppakuppilaan tuli viereisen vanhustenkeskuksen asiakkaiden li- säksi itsenäisesti asuvia ikäihmisiä aina Tammisalosta asti. Tänä syk- synä toimintaa jatketaan, mutta täl- lä kertaa ilman soppatiistaita, sillä leikkipuiston käytössä oleva keittiö joutui vesivahingon vuoksi remon- tiin. Toimintatorstait saavat kuiten- kin jatkoa: aina torstaisin klo 14–16 lapsia ja vanhuksia kutsutaan yhtei- sen ohjelman äärelle.

Vielä on työtä tehtävänä

– Luulin aluksi, että haasteena oli- si saada pienet lapset ja vanhukset kohtaamaan. Yllätyin, kun huoma- sin, että myös pienten lasten van- hemmilla ja vanhuksilla oli vaike- uksia löytää toistensa seuraan.

Vaikka oltiin päästy saman ka- ton alle, istuivat ikäryhmät edelleen omissa pöydissään.

”Toisaalta tämä osoittaa, että toi- minta tuli tarpeeseen ja vielä on työ- tä tehtävänä”, toteaa Christa.

Toimintatorstaiden ohjelmas- sa on ollut muun muassa leikkejä ja teatteria. Yksi viime kevään suosi- tuimmista ohjelmista oli bingo, jo- ka kiinnosti niin lapsia kuin van- huksiakin.

– Mummut ja lapset istuivat ihan täpinöissään ja käyttäsivät silmä ko- vana, joko tulee oma numero, muis- telee Christa huvittuneena.

Tämän syksyn kohokohta tulee varmasti olemaan syyskuun 15. päi- vä, jolloin toimintatorstai on kut- sunut vieraakseen Hembölen koti- eläintilan. Esimakua saatiin jo vii- me keväänä leikkipuistossa pidetys- tä lemmikkipäivästä, jolloin muuta- mat työntekijät toivat koiransa las- ten ja vanhusten silitteläviksi. Ko- kemukset olivat erittäin myönteisiä, vilkkaimmatkin lapset rauhoittui- vat lempeiden koirien seurassa.

Mummut moikkaa

Christan ja muiden hankkeen paris- sa työskentelevien toive on, että Mo- nen polven talon toiminnasta saa- taisiin pysyvää, vaikka hankerahoi- tus jossain vaiheessa loppuu. Pro- jekti opettaa tekijöitään eikä risti- riidoiltakaan voida välttyä. Vanhuk- set saapuvat paikalle mielellään syö- mään ja rupattelemaan, mutta välil- lä heitä häiritsee lasten vilkkaus ja metelöinti. Lasten vanhemmat taas saattavat pahoitella vanhusten vie-

vän kaikki istumapaikat.
– Se kuvastaa ehkä koko yhteis- kunnan tilaa. Ei olla totuttu koh- taamaan eri ikäisiä, halutaan kaikki mulle ja siivotaan muut pois.

Ja onhan maailma muuttunut 60 vuodessa. Nykypäivän kasvatu- sihanteet ovat aika kaukana ikäih- misten lapsuudesta, jolloin lapset saivat lähinnä näkyä, vaan ei kuu- lua. Jos on tottunut seurustelemaan vain oman ikäistensä kanssa, vaatii sukupolvien välisen yhteisen sävelen löytyminen myönnytyksiä kummal- takin osapuolelta.

Pienistä kitkoista huolimatta Christa on vakuuttunut hankkeen olevan oikealla asialla.

– Uskon tähän kyllä täysin. Olemme saaneet hyödyllistä koke- musta ja uusia ideoita tulee koko ajan. Myös esimiehemme ovat kan- nustaneet kovasti ja seissee hank- keen takana.

Positiivisiakin kohtaamisia su- kupolvien välille on syntynyt. Pie- nille koululaisille on ollut iso juttu, kun leikkipuistosta tutut mummut moikkaavat ostarilla. Eivätkä nuoret ystävät taida mummujenkaan mie- lestä olla yhtään hullumpi juttu.

Elina Ström

15.9. Monen polven talon toimintatorstai leikkipuisto Roihuvuores- sa, Hembölen kotieläintila paikal- la klo 10–15. Samana iltana klo 18 vietetään vielä leikkipuiston ja kir- kon välissä sijaitsevan, vastaval- mistuneen asukaspuiston avajai- sia.
Seurakunnan perhekerhot: Roihuvuoren leikkipuiston tiloissa kerran kuukaudessa tiistaisin klo 10–11.30. Syksyn kerhot: **20.9., 18. 10. ja 22.11.** Laajasalossa Rudolfin leikkipuis- tossa perhekerho alkaa torstaina **15.9.** ja kokoontuu torstaisin klo 9.30–11 .

Otsikko puuttuu???

Kuvaaja

Roihuvuoren kirkon kupeel- la asuvalle Aune Haavistolle lä- hetystyö on sydämen asia. Alun perin kieltenopettajaksi valmis- tunut Aune Haavisto vietti 13 vuotta Namibiassa, Swakopmun- din kaupungissa, jossa hän piti koulua suomalaisten lähettien lapsille. Nykyisin hän on Roihu- vuoren kirkolla kokoontuvan lä- hetyspiirin puuhanainen.

Elettiin 1960-luvun puoliväliä. Nuo- ren opettajattaren huomio kiinnit- tyi Helsingin Sanomissa julkais- tuun lehti-ilmoitukseen, jossa lu- ki: Haetaan kieltenopettajaa Swa- kopmundiin. Lähetystyö oli **Aunel- le** tuttu asia, sillä hänen vanhempi sisarensa Sirkka oli lähettinä Oshi- gambossa. Lehti-ilmoitukseen vas- taamisen seurauksena Aune vietti Afrikassa 13 vuotta.

Aunen mieleen on jäänyt terveh- dys, jonka hänen 50 vuotta lähetti- nä toiminut ystävänsä **Ulla Neno- nen** hänelle välitti: Tervetuloa työ- hön ja vaivaan, elämän yltäkylläi- syyteen, kokemaan armon ylenpalti- tisuutta. Aune toteaa, että tervehdys piti paikkansa hänenkin kohdallaan.

Kieltenopettajana

Swakopmundin koulussa oli kaksi opettajaa, Aune opetti kieliä, toinen opettaja matematiikkaa.

Samalla tunnilla Aune saattoi opettaa toisille oppilaille englan- tia, toisille saksaa. Itsekin hän aset- tui kieltenopiskelijan asemaan, sil- lä lähetin tehtäviin kuului opetella oshindongan ja afrikaansin kieltä.

– Lapset tuotiin kouluun satojen

kilometrien takaa seitsemänvuoti- aina, ja he asuivat oppilasasuntolas- sa aina lukioikään asti. Vanhemmat työskentelivät lähetysasemilla. Ko- tiin päästiin lomien ajaksi.

Ymmärrettävästi oppilaat ikä- vöivät välillä vanhempiaan ja pe- heitään. Aunella oli tapana kutsua lapsia kotiinsa paistamaan lettua ja pelaamaan lautapelejä. Joka ilt- ta koululla pidettiin iltahartaus. Aun- nen mieleen jäi pieni lähettiperheen poika, joka kysyi häneltä: – Onko se minun lähetystyötä, että olen tääl- lä koulussa?

Aikuisena samainen poika lähti perheineen itse lähetystyöhön.

Kohokohtana kastejuhla

Työkauden kohokohta oli suoma- laisen papin toimittama juhla, jossa kaksi paikallista miestä kastettiin, kolme konfirmoitiin.

– Se oli elämäni kaunein juma- lanpalvelus.

Alttarina oli peltitynnyri, kaste- maljana vihreä muovivati.

– Ulkoiset olosuhteet eivät tee juhlaa, Aune kertoo vieläkin liikut- tuneena.

Kasteen jälkeen toinen miehistä

Kts. myös lähetyspiiri- ilmoitus sivulta 14.

saapui luokseni silmät innosta heh- ku en: – Kuule meme! On minul- la uutinen, kun he eivät tiedä, että Jeesus on voimakkaampi kuin kaik- ki noidat.

Vuonna 1981 Aune Haavisto pa- lasi Suomeen ja sai kielen lehtorin paikan Herttoniemen yhteiskoulus- ta. Siinä tehtävässä hän ehti toimia parikymmentä vuotta.

Elämä Afrikassa jätti lähtemät- tömän jäljen. Monet oppilaat ovat häneen edelleen yhteydessä.

Muusikko **Pekka Simojoki** muistelee opettajaansa lämmöllä:

– Aunea eli **Aunisaa** kunnioitet- tiin. Työtä piti kyllä tehdä. Mieleen ovat jääneet hauskat juhlat hänen kodissaan. Siellä pelasin ensimmäis- tä kertaa monopolia. Joskus kaste- lin Aunen pihalla kasvavia kukkia. Muistan, miten Aune opetti minul- le ruotsin kieltä. Erityisesti hän täh- densi meille Paavalin ensimmäisen Korinttilaiskirjeen 13. lukua. Se ker- too rakkaudesta.

Aune Haavisto siteeraa lopuksi **Raakel Liehun** runoa.

Todellinen kuva Jumalasta voidaan tehdä vain käsin, palvelemalla.

*Rakas Jumala
Sinä tiedät:
on elämän rikkautta
saada olla opettaja,
tutkia kirjoja, luontoa,
monenlaisia ihmeitäsi.
Kiitos työstä!
Mutta Herra,
en osaa vastata oppilailleni
kun he kyselevät.
Siksi he sanoivat
viime uskontotunnilla:
Taivaassa nostamme jakkarat
Jumalan valtaistuimen eteen,
istumme ja kysymme Jumalalta
seuraavat kysymykset:
Miksi
teit ambolaiset ruskeiksi?
Koska
on sinun syntymäpäiväsi?
- Saako villieläimiä tappaa?
Annoitko Jeesukselle voimaa
kärsiä ristillä?
Paljonko sinulla on enkeleitä?
Millä tavalla
voit yhtä aikaa kuunnella monien rukouksia?
Miksi on sotia?
Väsytkö koskaan antamaan anteeksi?
Miten lepakko voi nukkua
pää alaspäin?
Minäkin haluaisin!
Tarkoititko sarvikuonon sellaiseksi
kuin se on?
Miksi pitää kuolla?
Kiitos, Herra,
että vaikka nyt
näemme kuin kuvastimesta,
arvoituksen tavoin,
kerran ymmärrämme täydellisesti
ja kysymyksiimme vastataan.*

Aune Haaviston rukous, jonka hän kirjoitti kokemuksistaan lasten parissa.

Kuvaja

Kuvatekstit

Kamarikuoro Cantiamo vieraili Baltiassa

Mitä tarvitaan mukaan, kun Roihuvuoren seurakunnassa toimiva kuoro lähtee Baltiaan esiintymis- ja tutustumismatkalle? Luonnollisesti runsaasti etukäteisharjoituksia, mutta myös kiinnostusta paikalliseen elämään, huumoria ja välillä pitkää pinnaakin.

Nämä kaikki olivat matkassa kamarikuoro Cantiamolla, kun kuoro teki 10.–18. kesäkuussa kiertokäynnin Viroon, Latviaan ja Liettuaan.

Matkanteko tyssäsi heti ensimmäisenä päivänä moneksi tunniksi Pärnuun, kun bussi vaurioitui, mutta viivytyksestä selvittiin laulamalla. Kuoronjohtaja **Hannele Filppula** komensi parikymmenpäisen joukkonsa läheiseen puistoon harjoituksiin. Ex tempore -treinietki tuotti matkan ensimmäiset aplodit, kun puistoon sattuneet paikalliset ja turistit jäivät ihmettelemään, mitä nyt tapahtuu.

– En minä niin noista virsistä yleensä välitä, mutta kauniilta kuulosti, kommentoi yleisöön sattunut keski-ikäinen suomalaisnainen.

Kommentin kirvoitti Sibeliuksen säveltämä kaikille tuttu Soi kunniaksi luojan.

Jokainen palvelee omalla kielellään

Kuoron ”oikeat” esiintymiset oli so-

vittu Latvian pääkaupunkiin Riiikaan, Liettuan pääkaupunkiin Vilnaan ja Viron Tarttoon. Riiassa ja Vilnassa ohjelmisto oli lähinnä latinankielistä: mm. Mozartin Ave Verum Corpus, Franckin Panis Angelicus sekä Piaa Cantiones -lauluja.

Riiassa kuoro lauloi paikallisen anglikaanisen seurakunnan sunnuntaimessussa ja Vilnassa katolisessa tiistai-illan messussa. Näissä messuissa ryhmä sai konkreettisesti kokea, mitä ekumenia parhaimmillaan voi tarjota: ihmisten välistä yhteyttä kieleen tai kirkkokuntaan katsomatta.

Ajatuksen kiteytti Riian Pyhän Vapahtajan (St. Saviour) kirkossa pastori **Juris Calitis**, joka saarnasi kansainväliselle seurakunnalleen englanniksi.

– Jokainen palvelee Jumalaa omalla kielellään. Jumalan kieli on erilainen. Tärkeintä ei ole kieli, mitä puhumme vaan ymmärrämme Jumalan sanoman. Jumalan viesti muuttaa meidät, se luo uutta ja yhdistää meitä, Calitis painotti.

Vilnassa Pyhän Kasimirin kirkon tiistaimessussa oli runsaasti väkeä, sillä Liettuaassa vietettiin vuotuista surun ja toivon päivää vainoissa menehtyneiden muistoksi. Messukielenä oli liettua, joten suomalainen ei pystynyt osallistumaan menoihin samalla tavoin kuin Riiassa. Vastaanotto oli kuitenkin suorastaan sydämellinen, ja messun päätteeksi katoliset seurakuntalaiset antoivat luterilaiselle kuorolle raikuvat aplodit.

Mihin seuraavaksi?

Esiintymisten sarjan päätti lauluhetki Tartossa luterilaisessa Paavaliin kirkossa, jossa Cantiamo esitti suomen- ja latinankielisen ohjelmiston ohella vironkielisiä lauluja. Kirkko osoittautui mitä osuvimmaksi esiintymispaikaksi, sillä sen suunnittelija ilmeni olleen arkkitehti Eliel Saarinen. Kirkko on tätä nykyä rapistuneessa tilassa, mutta remontti oli suunnitteilla ja osin jo alettukin.

Yhdeksänpäiväisen kuoromatkan tunnelmat tiivistä viimeisenä päivänä puheenjohtaja Lauri Koposen saama kiperä kysymys.

– Lauri, minne lähdetään seuraavaksi?

Merja Puisto-Ylimäki

Roihuvuori

Kuorolaisen kesää

Laulaminen on kuorolaisen normaalitila. Kesä ilman laulua ottaa koville, mutta ainahan voi lähteä kuorokurssille.

Kesä on lomailun aikaa. Niinpä myös valtaosa kuoroista vetää kesällä henkeä edellisen toimintakauden jälkeen ja latautuu tulevaan. Moni kuorolainen ei kuitenkaan malta viettää kuorolaulutonta kesää vaan halajaa myös lomalla harrastuksensa pariin. Niinpä myös Roihuvuoresta lähdettiin heinäkuuisena maanantai-iltapäivänä ties monennenko kerran viikon mittaiselle kuorokurssille Sastamassa sijaitsevalle Karkun evankeliselle opistolle. Lapsi- ja nuorisokuoro Sonoruksen ja kamarikuoro Cantiamon laulajia oli matkassa parikymmentä. Kun mukaan lasketaan kuorolaisten lapset, lastenlapset, avecit ja muut kytköshenkilöt, nousi roihuvuorelaiseen viiteryhmään kuuluvien lukumäärä yli kolmenkymmenen eli noin neljänneksen koko kurssin vahvuudesta.

Vauvasta vaariin

Karkun kuorokurssi on järjestetty jo 35 kertaa. Kurssin pitkäikäisyydelle on montakin selittävää tekijää: viihtyisä ja kaunis ympäristö Rautaveden rannalla, innostava ja tasokas opetus, hyvä ja runsas ruoka, monipuolinen ohjelma ja lähi-seutujen lukuisat kiinnostavat tutustumiskohteet. Kenties tärkein tekijä on kuitenkin kurssin peruskonsepti: ohjelmaa on kaikenikäisille, joten Karkkuun voidaan lähteä koko perheen voimalla. Osallistujien joukossa olikin taas runsaasti lapsiperheitä. Myös isovanhempien osallistuminen lastenlastensa kanssa näkyy olevan yleistä.

Laiskana ei maata

Laiskana ei kurssilla maata. Tällä kerralla oli tarjolla on kamarikuoroa, kurssikuoroa, muskaria, varhaisnuorten kuoroa, nuorisokuoroa, äänen käytön ohjausta, yksinlaulua, kvartettiopetusta, varajohdajakoulutusta, musiikkitietoa ja ju-

malanpalvelusopetusta. Kukin ko-koaa tarjonnasta oman ohjelmansa kykyjensä, mieltymystensä ja jaksamisensa mukaan. Varsinaisen opetuksen lisäksi tulevat vielä illanvietot, hartaudet, konsertit, saunominen, uiminen, lähiympäristöön tehtävät ekskursiot ja päätössunnuntain jumalanpalvelus Sastamalan keskiaikaisessa Pyhän Marian kirkossa. Voidaan siis puhua todellisesta aktiivilomailusta.

Maalauksia ja kirjoja

Kurssilla tehtävien retkien kohteet vaihtelevat vuosittain. Kulunut kesä teki tässä suhteessa poikkeuksen, sillä jo toisena peräkkäisenä vuonna vierailimme Tyrvään Pyhän Olavin kirkossa, ennen kaikkea katsomassa Kuutti Lavosen ja Osmo Rauhalan maalauksia. Sanoetaan, että kertaus on opintojen äiti. Tämä osoittautui todeksi, sillä teokset puhuttelivat uudelleen nähtyinä entistään syvemmin. Toinen kohteemme oli Sastamalan keskustajamassa Vammalassa sijaitseva Suomalaisen kirjan museo, Puksaavi. Sinne pääsimme varsin tuoreeltaan, sillä museo avasi ovensa vain paria viikkoa aikaisemmin heinäkuun 1. päivänä. Paikka oli kirjojen ystävälle perin kiintoisa ja vaatii uuden käynnin, kunhan Vammalan suuntaan tulee asiaa.

Ensi kesänä Karkussa!

Mikäli jollakin lukijoista heräsi kiinnostus Karkun kuorokurssia kohtaan, voin kertoa, että vuonna 2012 kurssi järjestetään 10.-15. heinäkuuta. Tarkempaa tietoa saa aikanaan opiston internetsivuilta (www.keokarkku.fi). Tunnettua juutalaisten jäähyväistervehdystä mukaillen: Ensi kesänä Karkussa!

Lauri Kopponen

Kuvaja

Kuvatekstit

Kuvaja

Myös nuorimmat kurssilaiset esiintyivät konsertissa.

Jumalan koulussa

Kuvateksti

Satu Ranne sairastui parikymppisenä skitsofreniaan. Ihmisten erilaisuus, vajavaisuus ja raadollisuus ovat tulleet tutuiksi, mutta Jumala on vaikeuksia suurempi.

– Omissa ja kirkon kriiseissä täytyy vain luottaa siihen, että kyllä Jumala hulluistaan huolen pitää. Niistä en sitten tiedä, jotka eivät ole niin hulluja, **Satu** hymyilee.

– Minusta ei ole puhumaan Jumalan salaisuuksista, mutta kirkossa ei ole kyse vain inhimillisestä viisaudesta. Vaikka raja uskon ja psykologian välillä onkin veteen piirretty viiva, eroksi ei riitä se, että toisessa puhutaan sielusta ja toisessa psyykestä. Sielunhoidossa on mukana Raamatun Sana, siinä on enemmän perspektiiviä kuin terapiassa, **Satu** miettii.

– Inhimillistäkin viisautta kuitenkin tarvitaan. Ylihengellisyys on riski: jos on niin jumalallisen korkeaa viisautta, että inhimillisyys puuttuu, ei ole koettua, elettyä elämää.

Sairastuminen vaikutti ihmiskuvaan

Sairastuminen ei ole muuttanut Satun jumalakuvaakaan, ihmiskuvaa kyllä.

– Ennen sairautta pullistelinkin omavoimaisuutta. Sivuraiteille joutumisessa on ollut se hyvä puoli, että kaikki ei enää ole niin yksinkertaista ja mustavalkoista. Minulla ei

ole hyvää psykologista analysointikykyä tai henkien erottamisen lahjaa, niin että näkisin tekopyhyyden. Liika täydellisyys kuitenkin ärsyttää itsessä ja muissa. Joskus oikein haen heikkoutta jossakussa täydelliseltä vaikuttavassa, jotta löytäisin hänestä inhimillisyyttä, **Satu** kertoo ja muistuttaa tässäkin tasapainosta:

– Kaitaa tietä on yritettävä kulkea. Kukin kokee elämässään tappioita, emmehän me muuten ihmisiä olisi! Ei kuitenkaan ole pakko langeta tuhat kertaa samaan asiaan. Dostojevskin mukaan kauneus pelastaa maailman, mutta luulen myös nöyryyden pystyvän siihen. Kun menee polvillensa syntiensä kanssa, voi varjeltua monelta.

Körtliläinen alatien kristillisyyss tuntuu Sadusta omalta, mutta ihmisten kautta hänellä on tuntumaa kaikkiiin kirkon herätysliikkeisiin sekä vapaisiin suuntiin:

– Ekumenian nimissä voisin kuulua vaikka kaikkiiin, mutta pidän tärkeänä Raamatun kehoitusta olla laiminlyömättä oman seurakunnan kokousta.

Satu onkin osallistunut moniin Roihuvuoren seurakunnan ryhmiin ja palvelee nykyään muita Laajasalon kirkon aulakahviossa.

– Kahvio on hyvä paikka keskustella. Kun en ole vuorossa vaan asiakkaana, tulee puhuttua myös aroista ja haavoittuvaisista asioista. Rehellinen puhe on lääke.

Jumala pitää kiinni

Erityisen rakas raamatunkohta Saddlelle on Fil 4: 6–7:

– Älkää olko mistään huolissanne, vaan saattakaa aina se, mitä tarvitsette rukoillen, anoen ja kiittäen Jumalan tietoon. Silloin Jumalan rauha, joka ylittää kaiken ymmärryksen, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne, niin että pysytte Kristuksessa Jeesusuksessa.

– Se lohduttaa. Jumala on lankeemuksia ja vaikeuksia suurempi. En allekirjoita sitä, että kerran uskoon tultuaan aina on uskossa, mutta kyllä sitä aikamoisessa liekanarussa ollaan. Se ei ole ahdistavaa. On hyvä, että Jumala on pitänyt ja pitää kiinni.

Hanna-Kaisa Hartala

Pienen ihmisen ääni hukkuu helposti. Väliinputoaja etsii kuulevaa korvaa. Sossusta myönsivät: omainen on eri asia kuin viranomainen. Omainen hoitaa ja hellii, kuivaa kuumat kyyneleet, kestää kiukun ja pyhän vihan. Jos ei ole omaisia?

Satu Ranne

Seurakunnassamme toimii Ylistyskuoro

Roihuvuoren seurakunnan Ylistyskuoro perustettiin seurakunnan kanttorin Terttu Natrin toimesta keväällä 1987. Lähimpänä tavoitteena oli osallistua Billy Grahamin mission suurkuoroon, mikä myös toteutui.

Kuoron perustamisen aikana seurakunnassa toimi useita pienryhmiä, jotka valmistautuivat **Billy Grahamin** missiota varten erilaisiin tehtäviin. Näiden työryhmien kautta saatiin seurakunnan toimintaan mukaan paljon maallikoita. Voisi sanoa että seurakunnassamme olevien maallikoiden määrä ja aktiivisuus ovat perua täältä asti. Erityisesti esirukoustoiminta aktivoitui monella tavoin ja tähän liittyy olennaisena osana ylistys. Juuri ylistäminen eheyttää ja antaa voimaa moniin hengellisiin tehtäviin.

Terttu Natrin siirryttyä toisen seurakunnan palvelukseen 1990 hän jätti Ylistyskuoron vetämisen **Ilona Zweybergille**, josta tuli toistaiseksi Ylistyskuoron pitkäaikaisin vetäjä vuoteen 2004 saakka. Ilonan kaudella Ylistyskuoro vakiinnutti asemansa Sanan ja Rukouksen iltojen toteuttajana. Kuoro osallistui myös iltojen suunnitteluun. Ilona solmi yhteyksiä myös seurakuntamme ulkopuolelle, ja kuoro kävi laulamassa myös muissa seurakunnissa ja hengellisissä tilaisuuksissa. Rakkaita ystäviä saimme Tallinnasta Olavisten seu-

rakunnasta ja Metodistiseurakunnasta. Kuoro kävi useamman kerran Tallinnassa nauttimassa heidän vieraanvaraisuudestaan. Kuoron kanssa olemme saaneet viettää kahdet häät ja muutamat hautajaiset niin kuin ihmisen elämään kuuluukin. Vuonna 1996 kuoro sai tehdä yhteisen Israelin matkan lehtimajajuhlille ja ylistää Herraa muiden juhlavieraiden kanssa. Kuoron toimintaan on vuosien varrella osallistunut kymmeniä ihmisiä, joita haluamme tässäkin lämmöllä muistaa.

Nykyään kuoroa vetää **Arja Suorsa-Rannanmäki**, ja kuoron yhteyshenkilönä on Juha Viljanen (p. 0405032914). Vastaamme edelleen Sanan ja Rukouksen iltojen suunnittelusta ja toteutuksesta. Olemme laulaneet myös muissa seurakunnan tilaisuuksissa. Jos toivot, että kuoromme vierailisi järjestämässäsi tilaisuudessa, ota rohkeasti yhteyttä ja esitä kutsu. Mielellämme palvelemme siellä missä voimme.

Jos koet haluavasi ylistää Jeesusta laulamalla tai soittamalla, se onnistuu helpoiten tulemalla kuor-

Kuvateksti

ron harjoituksiin tai Sanan ja Rukouksen iltoihin tutustumaan meihin. Kuoron harjoitukset ovat kauden alettua yleensä maanantaisin 18:30 Laajasalon kirkolla, poikkeuksena ne maanantait, joita edeltävänä sunnuntaina on ollut Sanan ja Rukouksen ilta.

Juha Viljanen

Sanan-ja rukouksenillat syksy Laajasalon kirkolla su klo 18
Teemana Jeesuksen Vuorisaarnan autuaaksijulistukset
Pastori Markus Ek
”Autuaita ne, jotka toisia armahtavat, heidät armahdetaan.” Matt 5:7
Rovasti Juhani Peltola ja pastori Kari Laaksonen
”Autuaita puhdassydämiset, he saavat nähdä Jumalan.” Matt 5: 8
Entinen seurakuntamme nimikkolähetti pastori Tuula Faye ja pastori Arja Vaulas
”Autuaita rauhantekijät, he saavat Jumalan lapsen nimen.” Matt 5: 9
Illoissa mukana Ylistyskuoro. Esirukouspalvelua

Suru yhdistää

– vertaistukea seurakunnan sururyhmästä

Roihuvuoren seurakunta järjestää kaksi sururyhmää vuodessa. Ryhmään ilmoittaudutaan etukäteen, ja sen koko on enimmillään 8-10 henkeä. Ryhmän vetäjinä toimivat pappi ja diakoniatyöntekijä.

Hilkka Laine, Marita Lehtinen ja Heikki ovat olleet mukana sururyhmässä. Elokuisena iltana istuimme muistelevaan heidän kokemustaan ryhmästä, surusta ja surutyöstä. Jokainen heistä oli menettänyt puolison. Heikki ja Marita olivat seuranneet puolison sairastumista ja kuihtumista noin vuoden ajan. Läheisen ihmisen kärsimys ja luopumiseen valmistautuminen oli rankkaa. Hilkka oli ollut omaishoitajana miehelleen, kun kuolema tuli yllättäen. Heikille seurakunnan toiminta oli ennestään tuttua. Hän tiesi sururyhmistä ja hakeutui sellaiseen pian. Hilkan kutsui ryhmään pappi, joka oli ollut siunaamassa puolisoa. Maritalle oli suositeltu seura-

kunnan sururyhmää jo sädehoitoklinikalla.

Puhuminen auttaa

Sururyhmä kokoontuu kuutisen kertaa. Ryhmä on prosessi, jossa tullaan tutuiksi ja jaetaan surua ja sen nostattamia asioita sen verran kuin kukin haluaa jakaa.

Marita, Hilkka ja Heikki kokivat kaikki puhumisen auttavan.

– Usein ryhmän jälkeen kotiin kävellessä oli raskas olo, mutta aamun tullen jo odotti seuraavaa tapaamista, Hilkka kertoo.

Muiden surun kuunteleminen helpotti omaa surua.

– Oli lupa itkeä tai olla itkemättä, puhua tai olla puhumatta, Marita kuvailee ja kaikki ryhmän jä-

senet nyökyttelevät.

Jokaisella ryhmään kuuluvala oli oma menetyksensä. Oli puolison, sisaren tai läheisen ystävän menetystä. Jollain oli menetyksensä kulunut vain muutama kuukausi, jollain jo yli puoli vuotta. Jokainen ryhmässä kulki omaa surun tietään, mutta sitä ei tarvinnut kulkea ihan yksin.

Muistot elävät

Ryhmässä käytiin läpi surun vaiheita ja sen esiin nostamia kysymyksiä, muisteltiin hautajaisia, katsottiin valokuvia. Yhteinen kokoontuminen päättyi aina lyhyeen hartauteen. Laulu, musiikki, rukous tai jokin sana toi lohtua ja toivoa.

Hilkka ja Marita ystävästyivät ryhmän aikana. He myös löysivät paikkansa seurakunnan toiminnassa. He kohtaavat usein muun muassa Laajasalon Aulakahviossa ja Hilkka laulaa Laulun ystäväkuorossa.

Hilkka, Marita ja Heikki haluavat rohkaista surevaa lähtemään mukaan ryhmään.

– Älä jää yksin, Heikki rohkaisee.

Suru kulkee aina mukana, mutta se muuttaa muotoaan. Kipeä sielunhaava arpeutuu, mutta arpi jää. Muistot ja ilo läheisestä, jota sai pitää luonaan, jää.

Arja Vaulas

Seuraava **sururyhmä** alkaa Laajasalon kirkolla torstaina 13.10. klo 18. Tiedustelut ja ilmoittautumiset pastori Arja Vaulas 050-5968858 tai diakoni Leena Korhonen 050-3801564

Kuvateksti

Muisteluhetki perheille

Perheiden muisteluhetkessä pysähdytään lapsen tai nuoren kanssa jakamaan läheisen kuolemaan liittyviä tunteita ja kysymyksiä.

Aikuisen suru koskettaa myös lapsia. Surun keskellä lapset jäävät helposti syrjään, emme aina huomaa että myös he jakavat perhettä tai lähipiiriä koskettavan menetyksen. Myös lasten tapa käsitellä kuolemaa johtaa aikuiset joskus luulemaan, että menetys ei ikään kuin koskettaisi lasta. Lapset surevat ja muistelevat kuolleita läheisiä usein hetkittäin ja tuovat sitä esiin leikeissä, kysymyksinä ja kommentteina, ikäkauteen kuuluvalla tavalla. Lapsen ja nuoren tapa surra on yhtä yksilöllinen kuin aikuisillakin.

Perheiden muisteluhetki tarjoaa yhden tavan pysähtyä lapsen tai nuoren kanssa jakamaan perheenjäsenen tai muun läheisen kuolemaan liittyviä ajatuksia, tunteita ja

kysymyksiä. Menetys voi olla tuore, tai siitä voi olla pitkäkin aika. Jos läheisen kuolemasta ei ole vielä voitu puhua yhdessä lasten kanssa, voi muisteluhetki auttaa muistelemisen ja lohdutuksen alkuun. Runsaan tunnin kestävä tilaisuuden aikana hiljennytään, sytytetään kynttilä ja askarrellaan pieni muistoesine mukaan otettavaksi. Tilaisuus päättyy yhteiseen me-

hu- ja teehetkeen, jonka aikana voidaan jakaa yhteisesti surun mukanaan tuomia tilanteita.

Perheiden muisteluhetki on Pyhäinpäivän lauantaina 5.11.klo 15 Tammisalon kirkolla, Väylänrinne 1. Muisteluhetkessä ovat mukana pastori Markus Ek, diakoniatyöntekijä Kristiina Selin ja aluekuraattori ja sosiaalityöntekijä Päivi Penttilä.

Satama

Pappi vastaa:

Miten järjestän hautajaiset?

Keneen ollaan yhteydessä kun läheinen kuolee ?

Omaiset ottavat yhteyttä hautatoimistoon ja sen seurakunnan pappiin, jonka jäsen vainaja on ollut. Jos omaiset toivovat tuttua pappia, häneen kannattaa olla suoraan yhteydessä. Seurakuntaankin voi esittää toiveen papista, toive pyritään täyttämään mahdollisuuksien mukaan.

Myös hautatoimisto voi ottaa yhteyttä seurakuntaan ja pyytää pappia.

Mitä papin kanssa sovitaan ?

Pappi tavataan ennen siunausta. Siunauskeskustelussa ja käydään läpi siunaukseen ja muistotilaisuuteen liittyviä toiveita ja sisältöä, myös musiikista keskustellaan.

Omaiset kertovat vainajan elämästä ja mahdollisista hautajaisiin liittyvistä toiveista.

Pappi on keskustelussa aina myös vaihtoehtoinen sielunhoitaja.

Onko pakko käyttää hautatoimistoa ?

Hautatoimisto hoitaa vainajan pukemisen ja arkkuun laittamisen. Se hoitaa myös kuljetukset.

Hautaamiseen tarvitaan hautalupa, joka saadaan lääkäriltä. Arkun tai uurnan voi tehdä itsekin. Mitat ja muut vaatimukset on syytä selvittää. Vainajan voi tulla itsekin pukemaan esim. sairaalassa ja olla mukana arkuttamisessa.

Roihuvuoren seurakunnalla on lainattavissa kaunis arkkuvalba, joka laitetaan siunauksen ajaksi arkun päälle. Arkkuvalbaa voi lainata, jos siunaus tapahtuu oman seurakuntamme kirkkoissa.

Missä hautapaikka sovitaan?

Hautapaikka sovitaan Helsingin seurakuntayhtymän hautapalveluissa.

Helsingissä hautapaikkoja on Malmilla, Honkanummella, Hietaniemessä, Kulosaareissa Kallion kirkon kolumbaarissa ja Maunulassa.

82 prosenttia hautauksista on tuhkauksia, loput arkkuhautauksia.

Harmajan edustalla merellä on alue johon voi halutessaan sirotella tuhkat. Jos tuhkat haluaa viedä

muualle, on oltava maanomistajan tai vesialueen omistajan lupa. Paikalle ei ole lupa asettaa muistomerkkiä.

Minä viikonpäivinä hautajaiset voi pitää ?

Helsingin hautausmaiden kappelit toimivat tiistaista lauantaihin. Siunauksia järjestetään myös kirkkoissa, silloin on kysyttävä aikaa paikallisesta seurakuntatoimistosta.

Onko muistotilaisuus pakollinen ?

Ei ole.

Milloin seurakunnasta ollaan yhteydessä vainajan omaiseen?

Hautatoimisto ilmoittaa vainajan kotiseurakuntaa siunausajan ja seurakunta hoitaa tilaisuuteen papin, joka pyrkii olemaan hyvissä ajoin yhteydessä omaisiin ja sopimaan tapaamisen.

Saako hautajaisiin toivoa vainajan lempilaulua, vaikkei se olekaan virsi?

Musiikista siunaustilanteessa vastaa kanttori. Hautausmaan kappelilla on omat kanttorit ja seurakunnan kirkkoilla omansa. Omaiset tai siunaava pappi voi käydä keskustelua musiikkitoiveista kanttorin kanssa. Siunaustilaisuuden musiikin ja laulujen tulee olla sopivia tilaisuuden luonteeseen, johon liittyy rukous ja siunaus.

Muistotilaisuus on jo vapaampi, ja sinne sopii monenlainen ohjelma.

Siunaako kirkko kirkosta eronneita hautaan?

Edelleen suurin osa siunauksista on kirkollisia, vaikka kirkkoon kuulumisprosentti on pienempi. Jos omaiset pyytävät pappia siunaamaan kirkosta eronneen vainajan, pappi keskusteleo omaisten kanssa, mikä on ollut vainajan tahto.

Mitä pappi maksaa ?

Papin palvelut eivät maksa mitään. Hän saa kuukausipalkkaa.

Myöskään seurakunnan tilat eivät ole maksullisia.

Marko Anttila

Syksyn viehätys

Elämä on ihmisen parasta aikaa, sanoi eräs ex-mäki-kotka aikoinaan. Minun mielestäni syksy on ihmisen parasta aikaa. Olen tätä aluillaan olevaa syksyä jo tovin fiilistellytkin. Pysähdyinpä taannoin elokuun leppeää yötä ulkona istuessani oikein pohtimaan sitäkin, mikä syksyssä niin viehättää.

Muistan koulu- ja opiskeluvuositani jokasyksyisen lukuvuoden alkua edeltäneen valmistautumisen. Oli tärkeää hankkia uusia ja kunnostaa vanhoja kouluvarusteita alkavaa lukuvuotta varten. Ilmassa oli yleensä ainakin vähän jännitystä ja paljon odotusta! Ehkä pientä pelkoakin, varsinkin niinä syksyinä, kun siirryin koulusta toiseen, ala-asteelta yläasteelle, yläasteelta lukioon ja sitten aikanaan luki-on jälkeen yliopistoon.

Ja vaikka en enää moneen vuoteen ole ollut aloittamassa uutta lukuvuotta opiskelun parissa, tunnen yhä varsin voimakkaana syksyn viehätyksen; tietynlaisen olotilan, jota on vaikea sanoiksi pukea.

Jotain uutta on alkamassa, on uudestaan aloittamisen mahdollisuus!

Uudestaan aloittamisen mahdollisuus on olennainen asia myös kristillisessä uskossamme. Vapahtajamme ansiosta meillä on jatkuva syksy, uudestaan aloittamisen mahdollisuus, mitä ikinä elämässämme olemme tähän päivään mennessä tehneetkin. Vapahtajamme ansiosta meidän ei tarvitse myöskään pelätä mitään, vaikka uudet asiat vähän jännittäisivätkin. Hän on kanssamme tämänkin syksyn kaikissa uusissa aluissa. Siispä mitä ikinä teetkin ja minne menetkin, siunasta ja varjelusta syksyysi!

Tiina-Mari Mällinen

Marko Anttila

Marko Anttila

Kuvateksti

Riparilta eväitä elämää

Rippikoululeiri on kuin elämän matka. Viikon aikana otetaan irrottautumisaskeleita vanhemmista, pohditaan kristinuskon perimmäisiä kysymyksiä, saadaan eväitä maailmankatsomukseen ja pidetään vielä hauskaakin. Tässä menneen kesän rippikoululaisen Juulia Kotirannan ajatuksia rippikoulusta ennen leirille lähtöä.

Laajasalolainen Juulia harrastaa yleisurheilua. Aikaisemmat kokemukset seurakunnasta olivat tulleet koulukirkkojen ja mummin hautajaisten myötä. Rippikouluun Juulia halusi lähteä, jotta saisi uusia kavereita ja kokemuksia. Seurakunnalta tullut kutsu oli myös yksi tärkeä syy ri-

parille lähtemiseen. Juulian vanhemmat sisarukset ovat käyneet rippikoulun ja puhuneet siitä kotona, joten ajatus riparista ei ollut ihan vieras.

Roihuvuoren seurakunnassa rippikoulun voi käydä kaupungissa ”cityriparina” tai leirinä, johon sisältyy opetuspäiviä ja seurakuntaelämään tutustumista kaupungissa. Juuliasa kiinnosti rippikoululeiri, jossa voisi ehkä viettää enemmän aikaa muiden nuorten kanssa. Varsinaiselta leirijaksolta Juulia kiteytti:

– Odotan sitä että aikaa vieteen yhdessä, hengaillaan ja pidetään hauskaa.

Kuvateksti

↙ Tunnelmia kesän puuhaleiriltä

Kesäloman ensimmäisenä maanantaiaamuna Laajaranta täyttyi innokkaista leirille lähtijöistä. Suuntana oli Helsingin edustalla sijaitseva Kivisaaren leirikeskus.

Neljän päivän leiriin kuului muun muassa leikkiä, askartelua, pieniä raamattuhetkiä ja ruokaa jopa viidesti päivässä. Myös kioskista päästiin ostamaan pientä naposteltavaa. Lapsilla oli välillä vapaa-aikaa, jolloin vetäjillekin suotiin pieni ”levähdystauko”. Aurinkoinen ja lämmin sää houkutteli lapsia puuhailemaan luonnon helmassa. Lapset in-

nostuivat rakentelemaan kaarnalaitoja, joiden toimintaa päästiin kokeilemaan meressäkin. Osa lapsista teki kukkaseppeleitä. Illat rauhoittuivat hartaushetkeen Kivisaaren idyllisessä kappelissa, jonka suurista ikkunoista näkyi kaunis auringonlasku.

Haastattelimme kahta leiriläistä:
Miksi lähdit leirille?
– Odotin kivaa leiriä ja äiti halusi olla hetken rauhassa” Pyry, 8 v.
Mikä oli parasta?
– Ruoka!” Elisa, 13 v.

Toimittajat
Siiri Aura ja Leena Karppinen,
puuhaleirin isoset

Ilmaisia musiikki-kerhoja nuorille

Kitarakerho torstaisin Laajasalon kirkolla: 1. ryhmä klo 15–15.45, 2. ryhmä klo 15.45–16.30.

Rumpuworkshop perjantaisin Roihuvuoren kirkolla klo 15.30–16.30.

Maahanmuuttajataustaisten musiikkikerho perjantaisin Roihuvuoren kirkolla klo 14–15.30.

BlazePraise gospelmusiikkiryhmä kokoontuu Laajasalon kirkon gospelmessuihin, tervetuloa mukaan laulamaan ja soittamaan. Katso tarkemmat tiedot www.laajaranta.fi.

Kerhot alkavat syyskuun toisella viikolla, ilmoittautumiset Tomi Kujansuulle p. 09 2340 5737 tai tomi.kujansuu@evl.fi. Kerhot ovat maksuttomia.

↘ 10 Kysymystä Helmi Koivumäki

Marko Anttila

1. Kuka olet?
Olen laiskanpulskea muusikonrököle Itä-Helsingistä.

2. Mihin kaikkiin juttuihin olet osallistunut seurakunnan toiminnassa? Mistä pidät eniten?
Parkkiin, Parkkitiimiin, Raamiksiin, gospelmessuihin ja monenmonituisille leireille mm. tyttö- ja nuortenleireille. En osaa kyllä sanoa mistä olen tykännyt eniten, koska kaikissa seurakunnan jutuissa on niin järjettömän hyvä meininki.

3. Mikä on saanut sinut lähtemään

mukaan nuorten toimintaan?
Oon ollut tosi nuoresta asti mukana tyttöleireillä ja sitä kautta seurakunnan muissa lastenjutuissa. Kuitenkin kaverin kehotuksesta lähdin parkkeihin mukaan ja sieltä kautta muihin juttuihin esim. Parkkitiimiin ja gospelmessuihin. Uskonpa kuitenkin, että tuossakin on ollut kyse Jumalan johduksesta...

4. Olit mukana nuorten Norjan matkalla, mikä siellä oli parasta?
Norjan matkalla oli parasta aivan uskomattoman hyvä yhteishenki, yhteinen rukous ja ylistys. Musiikki-ihmisenä myös Hillsong -seura-

kunnassa vierailu oli minulle upea kokemus.

5. Mikä on mukavinta koulussa?
Enpä muuten osaa sanoa... Varmaan ihmiset; opettajat, oppilaat, siivoojat ja vahtimestari, mahtavia omia luonteitaan kaikki.

6. Miten rentoudut?
Usein rentoudun ylistämällä ja laulamalla kovaan ääneen, puhaltamalla saippuakuplia huoneeni ikkunasta tai vain olemalla rakkaiden ihmisten seurassa.

7. Millaisia unelmia sinulla on?
Aika normaaleja unelmia. Perhe, kissa, polkupyörä, ammatti... Minun päiväni koostuvat pienistä unelmista ja alituisesta unelmoinnista.

8. Lempivuodenaikasi ja miksi?
Kevät. Pidän siitä miten luonto herää eloon, kaikkialla tuoksuu keväältä ja ruoholta. Rakastan myös pääsiäistä, se on minulle rakkain kirkkopyhä. Rakastan ajatusta, siitä miten Jeesus kärsi meidän -minun ja sinun -tähtemme, vain antaaakseen meille sen parhaan ja kauneimman, taivaan.

9. Mikä on tärkein aistisi ja miksi?
Näkö. Siitä huolimatta, että olen muusikko, pystyisin elämään hiljaisuudessa, kunhan näkisin kaiken. Eniten koko maailmassa pidän ihmisen, Jumalan upeimman luomuksen, katselemisesta. Kaikki tunteet ja liikkeet, näkyvät niin helposti ja niin ihmeen kauniisti.

10. Keksi kysymys seuraavalle haastateltavalle?
Jos saisit elää päivän jonain muuna, mikä tai kuka olisit?

Marko Anttila

Koululaisten kerhot

7–13-vuotiaille tytöille ja pojille suunnatut kerhot aloittavat taas toimintansa syyskuussa.

Luvassa muun muassa kokkikerho, sählykerho, näytelmäkerho, kädentaitojen kerho, kitarakerho.... Kaikki kerhot ovat maksuttomia.

Tarkemmat tiedot kerhoista Saila Lavonen p. 050 3537979, saila.lavonen@evl.fi ja Marko Anttila p. 0503849055, marko.anttila@evl.fi

Ajankohtaiset kerhotiedot löydät osoitteesta www.laajaranta.fi

Suosittu tyttö- ja poikaleirit

Syksyn Tyttöleiri Lohjan Lohirannassa 14.–16.10. Lähtö perjantaina klo 16 ja paluu sunnuntaina klo 11. Leirin hinta 35 e.

Poikaleiri Kellokoskella 24.–25. syyskuuta 7–13-vuotiaille pojille. Leirin hinta 25 € sisältää täysihoidon, kuljetukset sekä tapaturmavakuutuksen. Lisätietoja: nuorisotyönohjaaja Marko Anttila p. 050 3849055, marko.anttila@evl.fi

Tyttö- ja poikaleirin **ilmoittautumiset** seurakuntatoimistoon, p. 2340 5700 (ma, ti, to ja pe klo 10–14 ja ke klo 12–18)

↑ **Tule mukaan!**

Hän pelkäsi, että oppitunteja olisi liikaa ja asioita pitäisi opetella ulkoa. Roihuvuoren kirkon pihalla bussia odotellessa Juulian fiilis oli kuitenkin hyvä:
– Odotan rantaa ja uimaan pääsemistä, tyttö kertoi.
Viimeisenä iltana iltahartaudessa pidimme kynttiläkierroksen ja jokainen sai sanoa jotain kuluneesta leiristä. Toisten silmät kostuivat ja itsellänikin on vähän haikea olo: tässä meidän leirimme nyt oli, kaikessa kiemuroissaan ja kauneudessaan. Leiriläiset yhtyivät yhteiseen lauluun ”Kuljeta ja johda”.

Leena ”Eea” Korhonen

Elämä uusille urille oppisopimuskoulutuksessa

Taidelasiartesaanin koulutuksen saanut Virpi Kujansuu on tänä syksynä aloittanut oppisopimuskoulutuksen, ja tavoitteena on valmistua kahden vuoden opintojen jälkeen lastenohjaajaksi. Oppisopimuskoulutuksensa Virpi tekee Roihuvuoren seurakunnassa, Laajasalon kirkon päivä- ja iltapäiväkerhossa.

Moni seurakunta on tullut **Virpi Kujansuulle** työympäristönä tutuksi hänen matkatessaan kanttorimiehen töiden tahtiin eri paikkakunnilla. Pietarsaareassa asuaan Virpi toimi sijaisena paikallisen seurakunnan päiväkerhossa ja veti lapsille pyhäkoulua. Lammilla musikaalinen pariskunta perusti gospelbändin ystäviensä kanssa.

Gospelrytmejä Laajasalossa

– Musiikki on Virpi ja **Tomi Kujansuun** yhteinen rakkaus. Perheen muuttaessa vuonna 2009 takaisin Virpin synnysijoille Laajasaloon oli pariskunnalle luontevaa hakeutua mukaan seurakunnan musiikkitoimintaan. Seurakunnan kuorossa laulaminen oli Virpille entuudestaan tuttua, Laajasalossa hän alkoi laulaa gospelbändissä.

– Vedän myös naisten raamattupiiriä Laajasalon kirkolla **Tiia Thurénin** kanssa, Virpi kertoo.

Tämän lisäksi 2-, 5- ja 8-vuotiaitten tyttöjen energinen äiti ehtii olla mukana Lastenkirkko Tammenterhon suunnittelussa ja toteutuksessa.

Motivaatio korkealla

Virpi innostui lastenohjaajan oppisopimuskoulutuksesta toimittuaan viime lukukautena Roihuvuoren seurakunnan päivä- ja iltapäiväkerhoissa sijaisena. Koulukaistien lasten kanssa Virpi oli toki työskennellyt jo aikaisemmin vetäessään kuvataidepiiriä työväenopistossa ala-asteikäisille lapsille.

Lastenohjaajan oppisopimuskoulutuksen Virpi aloittaa hyvin motivoituneena. Monitaitoisen Virpin päivät täyttyvät opintojaksoista ja työskentelystä Laajasalon kirkon päiväkerhossa ja iltapäiväkerhossa.

– Odotan viihtyvänä työssä ja työympäristössä hyvin. Odotan kekevan antoisia hetkiä lasten parissa. Uskon, että työssäni voin käyttää myös niitä taitoja, joita tähän mennessä olen hankkinut muissa tehtävissä. Lastenohjaajaopiskelu antaa myös varmasti hyödyllisiä tietoja ja taitoja työhön.

Päivi Meriläinen

Laajasalon iltapäiväkerho Laajasalon kirkolla arkisin klo 11–16. Koululaisten iltapäiväkerhoihin haetaan kaupungin yhteishauulla keväisin. Muutama paikka Laajasalon iltapäiväkerhon vapaana. Tiedustelut Päivi Meriläinen p. 09 2340 5703

Vapaita päiväkerhopaikkoja on muutama Tammisalossa ja Laajasalossa. Tiedustelut Päivi Meriläinen p. 09 2340 5703

Laajasalon kirkolla kokoontuva naisten raamattupiiri jatkuu kesän jälkeen to 15.9 alkaen. Ryhmä kokoontuu joka toinen viikko klo 18.

Kuvateksti

Marko Anttila

Perheiden raamattupiiri

Perheiden raamattupiiri, tuttavallisemmin Perheraamis, kokoontuu Laajasalon kirkon kerhosiivessä parillisilla viikoilla perjantaisin klo 18.30–20.30. Tutkimme Sanaa, keskustelemme, rukoilemme yhdessä, laulamme ja usein myös nauramme. Päätämme kauden yleensä nykytäreiden merkeissä Laajarannassa.

Kaikki kiinnostuneet, niin aikaisemmin mukana olleet kuin uudetkin, ovat tervetulleita syyskauden iltoihin. Voit tulla vaikka tutustumaan meihin ja päättää myöhemmin kiinnostaako sinua liittyä joukkoon. Iltojen vastuuvuorot on jaettu pidempään mukana olleiden maallikkojen kesken.

Kokoonnumme Laajasalon kirkon kerhosiiven takkahuoneessa syyskaudella 2011 klo 18.30–20.30 seuraavina perjantai-iltoina: **26.8., 9.9., 23.9., 7.10., 21.10., 4.11., 18.11., 2.12.** ja **16.12.**

Tervetuloa tutustumaan! Lisätietoja antaa Ilkka Vähäaho 0500-464 132.

Lapsikuorot mukana kirkon musiikkijuhlilla

Roihuvuoren seurakunnan lapsikuorot osallistuvat ensi vuoden toukokuussa pidettävälle kirkon musiikkijuhlille Jyväskylässä. Mukana on myös seurakunnan aikuiskuorot. Syys- ja kevätkauden aikana Lapsi- ja nuorisokuoro Sonorus ja Lapsikuoro Ocarina harjoittelevat Evankeliumijunaa varten. Juhlilla esitettävä Evankeliumijuna koostuu negrospirituaaleista.

Jyväskylässä 25.–27.5.2012 pidettävä kirkkomusiikin suurtahtumassa on runsaasti ohjelmaa kaikenikäisille musiikkiryhmille: koululaisille on oma virsitapahtuma, nuorille bändikatselmus ja lisäksi luvassa on paljon laadukkaita konsertteja ja musiikkielämyksiä moheen makuun.

Roihuvuoren seurakunnan lapsikuorot:

Lapsi- ja nuorisokuoro Sonorus harjoittelee maanantaisin klo 16 Roihuvuoren kirkon kappelissa. Tied. kanttori Hannele Filppula p. 09 2340 5717

Lapsikuoro Ocarina keskiviikkoisin klo 16. Tied. kanttori Päivi Niva-Vilkko p. 09 2340 5727.

Marko Anttila

Syysmobile

Tarvikkeet:

- Tukevaa pahvia
- Erilaisia syksyn väreisiä kartonkipaloja
- Kimalleliimaa
- Ompelulankaa

Piirrä tukevalle pahville leipälautasta apuna käyttäen ympyrä. Tee pienempi ympyrä ringin sisäpuolelle ja noin 2 cm paksuiset tukiristit.

Jos pahvi ei ole ei ole syksyn väriäinen voi sen maalata haluamallaan värillä.

Leikkaa syksyn värisistä kartongeista erilaisia puun lehtiä ja koristele ne kimalle liimalla.

Ripusta lehdet ompelulangalla eri korkeuksille pahvikehikkoon.

Laita 4 ripustuslankaa tasaisin välein kehikkoon ja mittaa sopiva korkeus.

Vinkki:

Näin syksyllä voi prässätä aitoja luonnon lehtiä ja tehdä niistä upean mobilen.

Auli Etäniemi

Pärskeitä

Esittelyssä pyhäkoulusihteeri

Olen Laura Juvonen, 24-vuotias, ja opiskelen Metropolian Ammatti-korkeakoulussa varhaiskasvatuksen musiikkipedagogiksi. Aloitin kesäkuussa 2011 osa-aikaisena pyhäkoulusihteerinä Roihuvuoren seurakunnassa. Työhöni kuuluu pyhäkoulutyön organisointia kuten pyhäkouluohjaajien tiimitapaamisten sekä pyhäkouluperhetekien järjestämistä, nelivuotiaiden kirkkoseikkailujen organisointia ja monenlaista muuta pyhäkoulutyöhön liittyvää järjestelyä.

Pyhäkoulu on lasten oma kirkkohetki, jossa lauletaan, leikitään, tanssitaan, askarrellaan, rukoillaan ja tutustutaan Raamatun henkilöihin ja kertomuksiin erilaisin keinoin. Pyhäkoulu on paikka, jossa lapsi saa kokea Pyhän läsnäoloa.

Pyhäkouluohjaajien tiimiin kuuluu eri-ikäisiä ohjaajia, joista osa on pitänyt pyhäkouluja jo pidemmän aikaa. Joukkoomme on saatu paljon myös nuoria innokkaita ohjaajia, joiden kanssa on hienoa viedä pyhäkoulun perinnettä eteenpäin. Innokkaita uusia pyhäkoulun ohjaajia tarvitsemme koko ajan lisää.

Laura Juvonen

Tule mukaan pyhäkouluun!

Pyhäkoulut alkavat sunnuntaina **18.9.**

Roihuvuoren kirkolla su klo 10,
n. 4–12-vuotiaille
Laajasalon kirkolla su klo 12,
n. 4–12-vuotiaille

Sopukolon arki-illan pyhäkoulu ma klo 17.30–19, n. 6–12-vuotiaille, (Suomensuontie 15 C:n kerhuhuoneessa)

Pyhäkoulu ei maksa mitään, eikä sinne tarvitse ilmoittautua.

Mukana voi olla silloin, kun itselle sopii.
laura.juvonen@evl.fi ja 09 23405773

Sinustako pyhäkouluohjaaja?!?

Tykkäätkö lapsista? Nautitko askartelusta, piirtämisestä, näyttelemisestä, laulamisesta, leikkimisestä, majojen rakentelusta ja seikkailemisestä? Haluatko saada kokemusta ryhmän ohjaamisesta? Olisitko kiinnostunut tutustumaan Raamatun kertomuksia paremmin?

Jos vastasit edellisistä kysymyksistä useampaan kuin yhteen KYLLÄ, olet etsimämme henkilö. Suosittelemme sinulle lämpimästi tutustumista pyhäkoulutyöhön.

Pyhäkoulu on kerhoihin rinnastettavaa pienten ja kouluikäisten lasten toimintaa. Pyhäkoulussa opitaan elämän perusasioita – kiitollisuutta, toisten kunnioittamista, itsensä arvokkaaksi kokemista ja Jumalan hyvyyteen ja huolenpitoon luottamista. Pyhäkoulutyössä käytetään samoja menetelmiä kuin muussakin lapsityössä.

Tule mukaan värikkääseen toimintaan! Lisätietoja saat pyhäkoulusihteeri Laura Juvoselta laura.juvonen@evl.fi tai p. 09 2340 XXXX

Kirkko-seikkailu

nelivuotiaille pidetään ti 27.9. klo 18 Roihuvuoren kirkolla ja torstaina 29.9. klo 18 Laajasalon kirkolla.

Syksyn lastenkirkot

Sunnuntaina 18.9. klo 16

Lastenkirkko Tammenterho
Tammisaloon kirkossa.

Mikkelinpäivänä 2.10. Klo 10

Perhemessu Roihuvuoren kirkossa ja klo 12 **Mukulamessu** Laajasalon kirkossa.

Sunnuntaina 30.10. Klo 12

Perhemessu Laajasalon kirkossa ja klo 16 **Lastenkirkko Tammenterho** Tammisaloon kirkossa.

Lastenkirkko Tammenterho avaa ovensa

